

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dei Immortalis In Corpore Mortali Patientis Historia

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1694

Meditatio III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49178](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49178)

JESU, verè nunc sponse sanguinis, clamamus omnes ad te, eâdem, qua Judæi, voce; sed non eâdem mente: Sanguis tuus super nos, & super animas nostras. Sanguis tuus, quem in Prætorio Pilati expressit non tam hostium furor, quàm tuus in hostes amor, super nos: Sanguis tuus à Spiritu sancto formatus, ut sanctissimus sit super nos: Sanguis tuus à castissimis Virginis visceribus hauſtus, ut castissimus, sit super nos: Sanguis tuus, ut remittantur peccata nostra, sit super nos: quia *sine sanguinis effusione non fit remissio*: Sanguis tuus ex sacrosancto corpore effusus, ne simus rei corporis & sanguinis tui, super nos. Denique sanguis tuus ex sacratissimis tuis membris, pro tuis membris (sumus enim membra unius corporis) super nos, & animas nostras: ut postquam dealbaverimus stolas nostras in sanguine tuo, possimus à te redempti, cum omnibus tuis Electis, modulari illud sacrum carmen: *Redemisti nos Deo, in sanguine tuo.*

Heb. 9. 22

Apoc. 5.
II.

III. MEDITATIO.

De eodem Mystério.

MYSTERIUM grande, quod omnem excedit fidem, præter illam, quæ est supra naturæ vires, & à Deo infusa, est Dei ab hominibus pro hominibus flagellati cruentum sacramentum. Quod sic est plenum, nescio quo horrore, ut scelus sit illud audire, nec eo audito ad scelera detestanda permoveri. Idcirco quisquis hinc adstas, eorum quæ referuntur, auditor, præmoneo. & admoneo, ut componas & disponas animum ad

Q 2

detc-

detestanda tua scelera, propter quæ tanta ac talia passus est scelerum vindex, & sceleratorum Judex. Et quia hoc punctum pro more perstringemus tribus punctis, cum illis miscebimus tres principes Virtutum actus, FIDEI, SPES, CHARITATIS: ut funiculo hoc triplici charitatis, qui difficilè rumpitur, vinciamus nos ei, qui est Caritas.

Nihil non egerat Pilatus, ut Christum morti eriperet; nihil non agebant Judæi, ut Christum morte tollerent. Hinc dum unus contra omnes illum morte eximere; contrà, alii omnes contra unum, morte tollere certant: inter omnia quæ agebat, vidit se actum agere Pilatus. Itaque partim pro Christo, partim contra Christum, quem non fuit ausus per nefas occidere, voluit contra fas corripere. Sic enim ad Judæos: *Nulam invenio in eo causam: corripiam ergo eum, & dimittam.*

LUC. 22.
22.

Job. 16.
10.

Nec mora, irruunt furore accensi sex lictores in atrium, rabie efferati, immanitate truculenti, odio immenso inflammati: emicat toto è vultu crudelitas, & jam prius illum castigant oculis, quàm brachiis. De illis hîc non immeritò dixerit Christus: *Collegit furorem suum in me, & comminans mihi infremuit contra me dentibus suis: bestis meus terribilibus oculis me intuitus est.* Sic Deus olim totus terribilis, nunc totus amabilis, nulli nisi dæmoni formidabilis, nullo prolato verbo, summâ modestiâ, & pari patientiâ, quasi omni exutus potestate, tradit se potestati carnificum, sinit se trahi, rapi, convelli, rideri, spoliari, vestibus exui nudari, ac nodosis funibus arctissimè ad columnam constringi. Quibus porrò funibus magnus ille Sampson ligari potuit? Respondet

Lall-

Laurentius Justinianus : Tui itaque Genitoris te *Detritus*
 impellente gloriâ , meâ me irabente infinitâ miseriâ , *Agn. 6,*
 divinâ te arctante justitiâ , & supernâ atque ineffabili *14.*
 in te habitante gratiâ , his funibus ad columnam ligaris.
 Sed à Christo ligato, ad vos, qui ligastis, sermo-
 nem convertò. Adest hic Christus olim in atrio
 Pilati pro vobis , & à vobis ligatus. Quid si ex-
 poneretur hic omnium oculis, eo schemate, quo
 fuit in prætorio Pilati nudus , & ad columnam
 vinctus , nonne quivis nostrum , misericordiâ
 motus supra Patrem misericordiarum, accurre-
 ret, manus applicaret, nodos solveret, vincula
 confringeret, funibus eximeret? Huic tam pio,
 juxta ac optabili operi manum admovere, in ve-
 stra est manu. Certum est, nulla esse nec esse pos-
 se vincula, quibus ligetur infinita Christi poten-
 tia. Non ergo fuerunt, quæ illum ligârunt licito-
 rum brachia , sed tua flagitia. Tu ligatis mani-
 bus ac pedibus eras mittendus in tenebras exte-
 riores : ideo manibus & pedibus voluit ligari
 Salvator tuus. Si ergo tua scelera fuerunt Chri-
 sto vincula , cùm tibi sit arbitrarium efficere ut
 absolvaris à tuis peccatis , est quoque tibi inte-
 grum, Christum solvere suis vinculis. Istud po-
 tes facere loco hoc , horâ hac , si corde contrito
 & humiliato accidas ad pedes Sacerdotis, ibiq;
 amaro animo confitearis delicta tua. Statim ubi
 Christi Vicarius pronuntiat illa verba : *Ego te ab-*
solvo à peccatis tuis , absolvitur Christus à vinculis
 suis. O fides ! quid non cogit nos credere? Nos
 infirmos posse pro libitu Omnipotentem liga-
 re & solvere? Sed quia tu, mi Jesu, stas ibi liga-
 tus vinculis ad columnam, ut quod fecisti, & ego
 faciam, habeo & ego, quibus anima mea ligetur,
 vincula habeo & columnam, ad quam ligetur.

1. Tim. 3.

13.

Fidei
actus.

1. Cor. 10

8.

De hac columna loquitur servus tuus, magister
meus Paulus: *Vt scias, quomodo oportet te in domo
Dei conversari, quæ est Ecclesia Dei vivi, columna &
firmamentum veritatis.* Habeo & funem, quo huic
columnæ alliger, qui est Fides. Hic ergo in capti-
vitatem redigens omnem intellectum in obsequium
Christi, ligo hic & intellectum, & omnes sensus:
totamque cum omnibus facultatibus naturam.
Itaque hic ligato intellectu ad hanc columnam
Veritatis, clamabo dissimili quidem voce, sed si-
mili cum Paulo fiducia: Quis me separabit ab
hac columna? à veritate fidei? Certus sum quod
nec lapides Stephani, nec crux Petri, nec gladius
Pauli, nec lancea Thomæ, nec fustes Jacobi, nec
craticula Laurentii, nec tela Sebastiani; imò nec
omnes omnium Martyrum atrocissimi crucia-
tus & tormenta poterunt me separare ab hac co-
lumna. Nihil adhuc dixi. Promptissimus sum om-
nes pœnas, quas vel hominum potest concipi-
pere crudelitas, vel dæmonum inferre maligni-
tas: atque ad eò paratus sum omnia potius susti-
nere Inferorum tormenta, quam vel ad latum
unguem discedere ab ullo Fidei articulo, quam
negare jota unum, vel unum apicem à te, ô Chri-
ste, expressum, vel prolatum. Nolo penitus ut
ratio mea iudicium de iis ferat, quia rationem
superant; sed eidem impero, ut tibi se submittat,
infraque te abjiciat, & inconcussâ Fide sanctis-
simæ tuæ sententiæ subscribat, quantumcunque
captu difficiles videri possint veritates illæ, quas
doces. Jam verò inter illas veritates, quas do-
cuisti mihi verius & certius est, te esse in Eucha-
ristia cum tota divinitate & humanitate, quam
sint mihi certæ omnes, quæ adferri possunt, de-
monstrationes, definitiones, axiomata, principia
lumine

lumine naturæ nota ; quàm omnia quæ vide-
mus, audimus, gustamus, odoramus, palpamus,
vel ullo sensu comprehendimus. Hæc est colu-
mna, à qua non prius separabor, quàm anima se-
parabitur à corpore. Ego ad hanc columnam fi-
xus & firmo pede stabo & perstabo ; pugnabo,
vincam, triumphabo, donec ab hac columna
solutus, in templo tuo, tanquam columna firma,
nullo unquam tempore removenda, perstem, &
consistam.

S. II.

Flagellatur.

HAtenus prælusimus ad tragædiæ catastro-
phen. Post vincula sequuntur verbera. Sex
igitur validi, nervosi, ac lacertosi carnifices ex-
pediunt crudelitatis instrumenta ; qui alternis,
integri fatigatis succedentes immitissimè in mi-
tissimi Jesu carnem sæviebant. Hi sanguinem
eliciebant, alii carnem tundebant, molebant, at-
tereabant ; postremi etiam frustra evellebant, & in
auras excutiebant. *Tam durè* (ait S. Bernardus).
flagellatus est Dominus, ut sanguis ejus in aera resulta-
ret. Ita certatim totis lacertis, conjunctis viri-
bus, in tenerrimum corpus contenditur, sanguis
undique defluit, venæ dissecantur, arteriæ com-
primuntur, nervi franguntur, caro tota dissolvi-
tur. Miramini totam sævitiam ? Non pauci è
SS. Patribus existimant, dæmones in licitorum
corpora, ut atrocius in eum sævirent, insiliisse,
atque ad eò singulos carnifices fuisse à dæmone
obsessos. Et sic intelligunt illa verba : *Hæc est* *Luc. 22.º*
hora vestra, & potestas tenebrarum. Alphonfus & *33.º*

Tract. de
Pass. c. 3.

Ita Sal-
meron
de Fla-
gellati-
one.
Sap. 11. 21

Adulphus putant, illi inflicta fuisse verbera ad 15 millia 370. Scribit Lanspergius, revelatione divinâ fuisse cognitum, sanguinis Christi guttas flagellis elicatas fuisse supra ducenta & triginta millia. De Dei providentia dicitur: *Omnia in pondere, & numero, & mensura disposuit.* Sed omnia patiens hæc omnia transgreditur & excedit. Ponderus ictuum, numerus plagarum, mensura durationis, excessum habent, si patientis dignitatem cum delinquentium indignitate, aut delictorum gravitate compares. At ictus tamen leves sunt, pauca plaga, momentanea perpassio ad amorem patientis, & desiderium plura patiendi collata. Hæc enim excessum habent, pondus non recipiunt, numerum excludunt. Tantus erat amor Christi, non tantum erga totum genus humanum communis, sed erga te, quisquis hæc audis, singularis, ut promptissimus fuisset pro tuâ solius salute accipere tot ictus, quot sunt in littore maris arenæ; tot plagas, quot coelum numerat stellas; effundere tot guttas sanguinis, quot atomi continentur in regione aëris. Paratus fuisset non horam unam, sed jam inde à primo mundi die ad usque novissimum jugiter flagellari. A tuâ sic amante quid non potes, imò debes sperare? Nunc ergo in spem te erige, anima; & quàm te prius in credendo fortem, tam nunc in sperando audacem te exhibe. Primum hîc expende, quanta sit peccati indignitas, quanta personæ peccato offensæ dignitas. Tanta est nostra, dum peccamus, in æternum Numen injuria, ut si homo aliquis esset præditus gratiâ infinitâ, imò etsi innumeri mundi conderentur pleni hujusmodi hominibus, qui gratiâ pollerent infinitâ; tamen illi omnes quidquid agerent, quid-

quidquid perferrent, vel æternitate totâ pro noxa una mortali, etiam minima, divinæ Justitiæ satisfacere non possent. Tanta est peccati malitiâ. Quanta verò sit Christi præstantia, jam expendite. Ubi omnia opera omnium hominum & Angelorum, licet essent multitudine infiniti, non sufficiunt ut satisfaciant Deo pro peccato vel unico, & quidem minimo; actio Christi unica, & minima tanti est meriti, tam immanis pretii, ut possit ex æquo, & summo justitiæ rigore satisfacere pro peccatis omnibus, quæ unquam commissa sunt, vel olim committentur, imò fingi queant posse committi; licet essent homines numero infiniti, qui peccarent. Si quælibet Christi actio, etiam minima, unicum suspirium cordis, verbum oris, cogitatio mentis tanti sit apud Patrem meriti, pro me pretii; quid jam non audeo sperare per tantam, quam effudit pro me, sanguinis copiam? Hic ergo erigere, Anima; aspice, & suscipe quos hic in Christo habes thesauros. Sufficit una gutta sanguinis Christi, ut impetres fidem Abrahami, castitatem Josephi, patientiam Jobi, mansuetudinem Moysis, sanctitatem Davidis, ut acquiras charitatem Apostolorum, fortitudinem Martyrum, pudicitiam Virginum, perfectionem ipsius Matris Dei; denique gratias omnes Sanctorum in cælis, & Angelorum. Licet solus haberem omnes gratias, & virtutes, & bona supernaturalia omnium hominum, quæ sunt, erunt, fuerunt; adhuc plus meretur unica Christi actio. Cum ergo jam omnia bona tua sint mihi à Patre tradita, non possum tot ac tanta sperare, quin plura & majora & tu mihi sis pro meritis, & ego immeritus possim impetrare. Nunc ergo confido

Peccati
gravitas.

Christi
merita
quanti
valoris.

Spes sumenda
ex Christi
meritis.

Qs

fido

fido, nullum esse impetum carnis, mundi, dæ-
 monis tam validum, quem non sustinere; nul-
 lum vitium tam altè radicatum, quod non extir-
 pare; nullum peccatum tam importunum, quod
 non declinare; nullam virtutem tam arduam,
 quam non acquirere; nullum donum tam ex-
 cellens, quod non consequi possim, meritis tuis
 per gratiam tuam mihi applicatis; imò quia de-
 didisti mihi omnia tua, jam certissimè spero, quia
 omnia jam possum per te. Spero igitur tuo illo
 sanguine tam copiosè pro me effuso, reserandas
 mihi portas Regni tui. Cupio igitur ossibus
 meis omnibus insculpi, & sanguine è venis meis
 Ps. 141. 6 hausto, obsignari hæc verba: *Deus meus, tu es
 spes mea.*

§. III.

*Pia Christi jam flagellati ad homines
 querimonia.*

Superest tertius funiculus, quo Christo te ad
 columnam adstringas, Charitas. Quo ut sic
 te constringas, ut nullus te possit ab eo separare,
 illum nunc inducam ad te loquentem, quem
 modò spectasti pro te patientem. Christus à
 planta pedis usque ad verticem capitis, jam vix
 aliud quàm unum vulnus, sanguinolentos ocu-
 los à columna ad te retorquens, hisce amabili-
 bus verbis, plenus ipse amore alloquitur, quibus
 Gen. 27. alloquebatur olim filium suum primogenitum
 23. Esau, Isaacus: *Et tibi ultra hæc, fili mi, quid faciam?*
 Christi Fuit, fili mi, tempus, quando non eras, & tamen
 in nos etiam tunc amor meus tecum erat: & qui non
 amor. eras, & ab æterno nihil fueras, cœpisti esse per
 me

me, & ex me. Vix esse cœperas, & mox perieras, quia in peccatis conceptus, totus & in peccatis natus, hæres eras gehennæ, quia filius iræ: sed per me adoptatus in filium gratiæ, factus es & meæ cohæres gloriæ. *Et tibi ultra hæc, fili mi, quid faciam?* Sed mox oblitus factoris tui, fugiebas vagus à facie mea, & ambulabas per viam latam, quæ ducit ad perditionem; perdens te, & alios tecum; sed ut perditum quærerem, descendi de cœlo, & ingressus locum hunc horroris, & vastæ solitudinis, cucurri in sudore vultus mei, ut te, qui ut ovis errabas, reducerem ad ovile, & deducerem per vias rectas: & sic pro tua salute laboravi, ac si ego futurus fuisset miser, nisi tu esses beatus. *Et tibi ultra hæc, fili mi, quid faciam?* Sicut mater unicum amat filium suum, ita ego te diligebam; & ideo dedi tibi omnia bona mea, & suscepi omnia mala tua; propter te factus homo, suscepi omnia, quæ erant infirmitatis humanæ: pro te esurivi & sitivi, jejunavi & vigilavi; amore tuî pertuli vincula & verbera, alapas & opprobria: deformatus est sanie vultus, offusi lachrymis oculi, lividæ genæ, evulsi capilli, cutis lacera, caro discissa, apertæ venæ; patent viscera, hiant vulnera, totum corpus opertum est sanguine; ex ore, naribus, oculis, cruoris exundant rivi. Quidquid habeo, dedi; quidquid potui, pertuli; quidquid valui, feci. *Et tibi ultra hæc, fili mi, quid faciam?* Pater mi, quid tibi vis faciam? O Christe verè Deus Charitatis, scio quid à me velis, & quid à me ambis. Petis, quasi bonorum meorum indigens, cor tibi præberi. At vecors sim, & excors, si alio fine velim habere cor, quàm ut eo toto, te totum diligam, in omnibus, & super omnia; qui es summa mea felicitas,

2. Reg. II.
26.

tas, primum principium, ultimus finis, ex quo omnia, per quem omnia, in quo omnia: omnia enim, quæ sunt, & esse possunt, sunt veluti rivuli supremæ tuæ bonitatis, radii æterni tui luminis, scintillæ immensi tui amoris, & exiles particulæ infinitæ tuæ magnitudinis. Quid me juvet esse intellectu præditum, nisi ut te cognoscam? instructum voluntate, nisi ut te diligam? donatum memoriâ, nisi ut tuî semper reminiscar, nunquam obliviscar? O cur non habeo tantum amoris, quantum spiritus Seraphici, & omnes Cœlites! O utinam haberem tot corda, quot sunt in cœlo stellæ, in igne scintillæ, in aëre atomi, in mari guttæ, in terra pulveres, quot tua omnipotentia potest creare: ut omnibus illis te super omnia possem amare. Sed quando alius dignior amor nullus est, qui possit meritis & magnitudini tuæ par esse, quàm amor tuus æternus, infinitus, & ejusdem tecum naturæ, eum tibi, Deus meus, offero. Tu te ama, quantum es amabilis, mihi autem da te tantum amare, quantum ab aliquo possis amari,
 ô Amor amoris mei.

